

Arrest

nr. 105 920 van 26 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 8 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, via een op 11 juni 2010 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 26 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissingen, die hem op 17 november 2011 werden ter kennis gebracht, een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De Raad verwierp bij arrest nr. 75 296 van 16 februari 2012 het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissingen van 26 september 2011.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 27 maart 2012 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 oktober 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die hem op 9 januari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

[A. S. M.] [...]

[...]

nationaliteit: Ghana

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 26.09.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 11.06.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 11.06.2010. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 26.09.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker eveneens op 9 januari 2013 ter kennis werd gebracht, bevat volgende motivering:

"In uitvoering van de beslissing van [V. M.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[A. Y. M.] [...], nationaliteit Ghana

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft gegeven (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 17 november 2011 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 9 januari 2013 ter kennis werd gebracht.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker is het niet eens met de[...] argumentatie [in de eerste bestreden beslissing] omwille van de volgende redenen.

1. Artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet stelt dat de aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk is wanneer [...] “de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk [...].”

Verwerende partij meent dat de elementen die werden ingeroepen in verzoekers tweede regularisatie-aanvraag reeds werden aangevoerd in verzoekers eerste aanvraag. Meer bepaald haalt verwerende partij het gegeven aan dat het voorgelegde medische getuigschrift de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoeker enkel bevestigt, en dat in een vroegere beslissing hierop reeds wordt ingegaan.

Het klopt dat verzoekers’ gezondheidstoestand niet gewijzigd is, en dat het standaard medisch getuigschrift ‘slechts’ verzoekers zware gezondheidsproblemen bevestigt. Men kan echter niet stellen dat verzoekers tweede aanvraag tot medische regularisatie geen nieuwe elementen bevat, die een nieuwe behandeling van het dossier door de Dienst Vreemdelingenzaken rechtvaardigen.

Verwerende partij oordeelde in haar beslissing dd. 26.09.2011 onterecht dat de gepaste medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn voor verzoeker in zijn land van herkomst. Bij zijn nieuwe aanvraag tot medische regularisatie voegde verzoeker daarom de nodige bewijzen van het tegendeel toe. Zo bevat de twee aanvraag tot medische regularisatie een rapport van de WHO over de prijs van medicijnen in Ghana, een rapport van het Oostenrijkse Rode Kruis en een rapport van de migratiedienst van het Verenigd Koninkrijk oftewel United Kingdom Home Office. Uit deze rapporten blijkt duidelijk dat de noodzakelijke medische zorgen niet beschikbaar en toegankelijk zijn voor verzoeker. Deze rapporten kan men beschouwen als elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf, en werden niet ingeroepen bij de vorige aanvraag. Deze rapporten vormen dus wel degelijk nieuwe elementen.

Verwerende partij interpreteerde artikel 9ter §3, 5° foutief door enkel te kijken naar het standaard medisch attest dat bij de aanvraag tot medische regularisatie werd gevoegd. Dit medisch attest verschilt inderdaad niet van het attest dat werd voorgelegd bij verzoekers eerdere aanvraag tot medische regularisatie. Verwerende partij ziet echter over het hoofd dat verzoeker niet enkel dit medische attest voorlegde, maar ook een aantal rapporten die een ander licht werpen op de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Deze rapporten zijn relevante elementen die werden ingeroepen ter ondersteuning van de aanvraag, en werden niet ingeroepen tijdens een eerdere aanvraag. Verwerende partij greep dan ook ten onrechte artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet aan om verzoekers aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk te verklaren.

Door verzoekers aanvraag tot medische regularisatie op basis van artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, ondanks het feit dat er wel degelijk nieuwe relevante elementen naar voren werden gebracht in de aanvraag, schendt de bestreden artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Ten tweede werd ook [de] zorgvuldigheidsplicht geschonden. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verwerende partij schonk echter totaal geen aandacht aan de voorgelegde rapporten, en besloot op onzorgvuldige wijze tot de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag tot medische regularisatie.

Zonder toegang tot de levensnoodzakelijke behandeling zal verzoekers gezondheid er zwaar op achteruit gaan. Een gedwongen terugkeer van verzoeker zou daarom ook een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, zoals bepaald door artikel 3 EVRM.

Tot slot werd ook de motiveringsplicht geschonden. Verwerende partij stelt immers dat de elementen in verzoekers aanvraag tot medische regularisatie reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag, en gaat enkel dieper in op het voorgelegde medisch getuigschrift. Verwerende partij laat het echter na om

te motiveren waarom de voorgelegde rapporten geen nieuwe elementen vormen die een nieuwe behandeling van het dossier rechtvaardigen. Verwerende partij past artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet toe om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren, maar rept met geen woord over de voorgelegde rapporten, hoewel deze wel degelijk beschouwd kunnen worden als ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag. Dit vormt dan ook een duidelijke schending van de motiveringsplicht. In ondergeschikte orde dient het volgende opgemerkt te worden. Indien verwerende partij van mening was dat de voorgelegde rapporten geen elementen ter ondersteuning van de aanvraag vormen, diende dit gemotiveerd te worden. Ook hierover valt geen spoor terug te vinden in de bestreden beslissing, hetgeen een duidelijke schending van de motiveringsplicht vormt.”

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker kan voorts niet gevolgd worden in zijn stelling dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom hij de bij de nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde rapporten inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische zorgen in Ghana niet als nieuwe elementen heeft aanvaard. Verweerder heeft immers duidelijk gemotiveerd dat in de beslissing 26 september 2011 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van verzoeker en dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in diens herkomstland werden onderzocht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. In zoverre verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding een aanvraag om machtiging tot verblijf, die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van deze machtigingsaanvraag voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van dezelfde wetsbepaling.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag van 11 juni 2010 om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd verwees naar het feit dat hij lijdt aan *“essentiële hypertensie met secundair chronische nierinsufficiëntie en nefrangiosclerose”*. Verzoeker stelde ook dat een medicamenteuze behandeling en een regelmatige opvolging vereist was en dat *“een degelijke en betaalbare behandeling in Ghana [...] niet haalbaar [is] in Ghana.”*

Verweerder heeft met betrekking tot voormelde aanvraag geoordeeld dat aan verzoeker geen verblijfs-machtiging om medische redenen kon worden toegekend. Hierbij heeft hij verwezen naar het advies van een ambtenaar-geneesheer waarin wordt geduid dat verzoeker kan reizen, dat hij geen nood heeft aan mantelzorg en waarbij – met verwijzing naar de geconsulteerde bronnen – wordt toegelicht dat de vereiste medicatie en de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Ghana beschikbaar zijn.

Verweerder heeft verder gemotiveerd dat verzoeker, nu hij niet arbeidsongeschikt is, zelf kan instaan voor het dragen van de kosten die verbonden zijn aan de vereiste medische zorgen en dat het daarenboven onwaarschijnlijk is dat hij niet tevens een beroep kan doen op de financiële bijstand van familieleden, vrienden of kennissen in het land waar hij voorheen verbleef.

In zijn bij aangetekend schrijven van 27 maart 2011 ingediende aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd verwijst verzoeker opnieuw naar het feit dat hij lijdt aan een chronische nierinsufficiëntie, nefrangiosclerose en arteriële hypertensie, betoogt hij dat hij nood heeft aan medicatie en een medische opvolging en stelt hij dat het twijfelachtig is of de gepaste medische zorgen voor hem wel toegankelijk zijn in Ghana.

Aangezien de bij aangetekend schrijven van 27 maart 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf gebaseerd is op dezelfde medische problematiek die werd ingeroepen in de voorgaande aanvraag en daar tevens opnieuw werd verwezen naar de problemen die bestaan om de vereiste medicatie, opvolging en behandeling te verkrijgen in Ghana blijkt niet dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag.

Verzoeker betoogt dat hij bij zijn tweede aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd, een aantal medische attesten en verschillende rapporten voegde ter onderbouwing van zijn standpunt dat de medische zorgen die hij nodig heeft niet beschikbaar en toegankelijk zijn in Ghana. Hij toont met deze toelichting evenwel niet aan dat de elementen die aan de basis liggen van zijn tweede aanvraag, met name een welbepaalde gezondheidsproblematiek en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de hieraan gekoppelde medische zorgen, verschillend zijn van deze die hij aanbracht bij zijn eerste aanvraag.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat het loutere feit dat hij aangaf niet akkoord te gaan met de eerdere beoordeling van verweerder inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen in zijn land van herkomst en dat hij er verweerder door het voorleggen van een aantal documenten wenste toe te brengen zijn eerder ingenomen standpunt te heroverwegen tot gevolg heeft dat geen toepassing meer kan worden gemaakt van de in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. In dit verband moet er ook op worden gewezen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij enige dienstige inlichting aanbracht die toelaat te besluiten dat zijn situatie of de situatie in Ghana op fundamentele wijze is veranderd sedert het ogenblik dat verweerder, op 26 september 2011, zijn eerste aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd als ongegrond afwees. De Raad wijst er in dit verband op dat verweerder zijn beslissing van 26 september 2011 baseerde op verslagen van meer recente datum dan de verslagen die verzoeker bij zijn tweede aanvraag om machtiging tot verblijf voegde en dat de door verzoeker geconsulteerde arts het standpunt dat verweerder voorheen innam – dat verzoeker zijn medische probleem hem niet verhindert om te werken – bevestigt. Het gegeven dat deze arts tevens aangaf dat indien verzoekers situatie zou verergeren hij op termijn volledig arbeidsongeschikt kan worden is voorts niet dienstig. Verweerder dient immers de actuele situatie in aanmerking te nemen en dient bij zijn besluitvorming niet uit te gaan van allerhande hypothesen.

De uiteenzetting van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. De toelichting van verzoeker laat daarnaast ook niet toe te concluderen dat verweerder de eerste bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en niet heeft gesteund op de dienstige stukken.

4.2.4. Daar voorheen reeds, op basis van degelijk bronnenmateriaal, werd vastgesteld dat verzoekers medische situatie hem niet belet om te reizen en dat de medische zorgen die hij nodig heeft in zijn land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn en hij niet aantoonde dat zijn gezondheidssituatie is gewijzigd kan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM worden vastgesteld. Bovendien moet

worden benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Het enig middel is ongegrond

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK